

Serghei Lebedev

Imposibil de urmărit

Traducere din limba engleză de Monica Vlad



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Mihaela Ionescu

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: ©Henrik Sorensen/Getty Images; ©Drew Hays/unsplash.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEBEDEV, SERGHEI

Imposibil de urmărit / Serghei Lebedev ; trad. din lb. engleză de Monica Vlad.
- București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1347-7

I. Vlad, Monica (trad.)

821.161.1

Titlul original: Debutant
Autor: Sergei Lebedev

Copyright © 2020 by Sergei Lebedev

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-40-1347-7

Homunculus (din fiolă, către Wagner)
Acu e-acu, tătuță! N-a fost glumă,
Îmbrățișează-mă la piept cu gingășie.
Dar nu prea strâns, să nu se spargă sticla.
Obștească însușire e, precum se știe:
Firescului de-abia-i ajunge-un univers deschis,
Ce-i artificial e mulțumit c-un loc închis.
(Către Mefistofel.)
Îmi ești și tu aici, șăgalnice cumetre?
Tocmai în clipa indicată. Îți mulțumesc.
Ursita bună te-a adus pe lângă vetre.
Și dat fiind că sunt, aș vrea să și lucrez.
Aș vrea să mă gălesc degrabă-n treabă.
Tu te pricepi, cărările să le scurtezi.^{1*}

Faust Partea a 2-a, GOETHE

¹ *Faust* de Johann Wolfgang Goethe, traducere de Lucian Blaga, Ed. Humanitas, 2015. (N.t.)

Capitolul 1

Virin ajunsese să se obișnuiască cu indispozițiile surde și prelungite care însoțeau apropierea bătrâneții. Însă simțea durerile mai acut în timpul verii decât în alt anotimp. Se coceau și își adunau puterile pe la sfârșitul lui august, la aniversarea fugii sale, chinându-i articulațiile, vasele de sânge și globii oculari — doar ca să dispară apoi încet la începutul toamnei, când căldura se potolea și barometrul se liniștea.

Poate asta-mi era condamnarea la moarte dată *in absentia*, glumea în sine-i, buzele sale gustând pelinul morții amânate.

Sau poate trupul mi se răzbună? gândea el. Se răzbună pentru noul chip creat de chirurgul plastician? Pentru cicatricele și semnele din naștere șterse cu laserul? Oare-și amintește și își pregătește răzbunarea la aniversarea fugii?

Suferea în permanență de conjunctivită de la lentilele de contact care-i modificau culoarea ochilor. Picioarele îl dureau de la talonetele din pantofi. Părul i se subțiasse de la vopsea. A fi altcineva implica o trudă zilnică intensă. Nu se putea obișnui cu asta.

Oficial, persoana anterioară nu mai exista. Acum era alta. Un orfan, un copil schimbat, cu o biografie creată de maeștii minciunilor și ai transformărilor.

O limbă diferită. Obiceiuri diferite. Până și visele sale erau diferite. O memorie diferită care părea să o fi asimilat pe cea veche.

Noua identitate i se potrivea asemenea unui dispozitiv protetic; rareori se simțea ca o parte naturală din el.

Trupul său, redesenat cu ajutorul bisturiului, își aducea aminte — memoria viscerală a intestinelor, ficatului și rinichilor, unde produsele secundare ale existenței se stabilesc și se cristalizează, asemenea pietrelor la rinichi și la fiere. Rezista, cu toate că nu exista întoarcere în trecut pentru Virin; sentința metaforică și banală avea și o forță juridică directă.

Învățase nu să supprime, ci să prețuiască și să observe cu simpatie încăpățânarea cărnii care îmbătrânește, negând împărtășania falsă și impusă a celei de-a doua nașteri. Trupule, tu ești singurul lucru care mi-a mai rămas, spunea el uneori cu o stranie tandrețe adolescentină. Trupul său era, într-adevăr, singura dovadă materială că, odinioară, fusese altcineva.

Mai exista o dovadă pe care el nu o putea accesa sau controla. Un document-fantomă. Un duplicat de rezervă al vieții sale. Un Eu de arhivă pe care oamenii obișnuiți nu-l posedau.

Dosarul de personal al unui ofițer.

Extractul și esența eului său anterior. Când încă nu era fugăr. Când încă nu era trădător.

Un dosar de carton albastru-deschis. 225x330x 25 mm. Până și acele dimensiuni sunt secrete.

O fotografie tip carte de identitate. Dosar. Autobiografie. Un raport de angajare. Un acord de confidențialitate. Profilul psihologic. Test de anduranță: cros pe o distanță de trei kilometri. Evaluarea caracterului: documente, documente, documente.

Știa că, după fuga sa, fusese promulgat un ordin, etichetat Strict Secret cu două zerouri ca număr de dosar, având titlul: „Cu privire la măsurile în legătură cu trădarea lui A.V. Virin“. Auzise astfel de ordine citite cu voce tare la Secretariat — despre alți bărbați. Toate la fel, ca și cum erau scrise la indigo. „Transformare ideologică. Colaps moral. Adoptarea de măsuri pentru localizarea consecințelor trădării.“ Doar numele oamenilor care trebuiau pedepsiți erau schimbate: ofițeri de personal, directori de departamente educaționale, șefi de departamente secundare care nu manifestaseră o sânguință adecvată și nu recunoscuseră la timp un posibil trădător.

Însă știa că în cazul său, muștrările publice erau inutile. Servise sistemul cu mai multă loialitate decât alții. Și fusese mai speriat decât alții când țara începuse să se destrame și păruse că sistemul se va prăbuși odată cu ea.

Virin își spuse că trecuseră aproape trei decenii de-acum și că informațiile pe care le dezvăluise, agenții pe care îi divulgase nu mai contau. Agenții ar fi fost oricum terminați, altcineva i-ar fi deconspirat, dacă nu eu. Am reușit să-i vând la timp, asemenea unei valute care în scurt timp și-ar pierde în mod catastrofal din valoare; încă un an sau doi și cine ar mai avea nevoie, să zicem, de informații despre agenții infiltrați printre emigranții antisovietici sau din rândurile partidelor comuniste europene, dacă URSS nu mai există?

Argumentând rațional, Virin credea că era oarecum în siguranță. Însă înapoi acolo, peste granița patriei sale, pe care nu o putea traversa, dosarul de personal era asemenea unei păpuși voodoo în care preotul își putea vârî acele sale mortale în orice moment.

De aceea, simțea din când în când o anxietate inexplicabilă, examinându-și brațele, abdomenul, gâtul și chipul în căutarea unor iritații neobișnuite, a unor papiloame, acele semne ciudate pe care natura profetică le trimite, uneori, oamenilor. În acele momente, simțea că exista o legătură vagă și fatală între carne și hârtie; că documentele care rămâneau în arhive puteau simți și, prin urmare, ști mai multe lucruri decât erau scrise în ele, că aveau sufletul unidimensional al unei furii care putea doar să caute și să răzbune.

Hârtia vrea sânge, șoptea el în timp ce-și amintea cum îi fuseseră date dosare grele de carton: însemnări despre urmăriri operative, însemnări despre rezoluții operative. Pe atunci era hăitașul care ademenea prada, nu vânatul care era hăituit. Avea de-a face cu oameni care erau exilați, fugiți sau care se mutaseră în Vest. Ei plecau, însă dosarele le rămâneau în arhive; dacă trebuia, dosarele erau recuperate sau ridicate — aveau această expresie în serviciu, „ridicarea din arhive“.

Din pivniță. Din adâncuri. De la fund.

Dosarele aveau totul. Mii de pagini. Transcrieri ale convorbirilor telefonice. Comunicări ale agenților. Rapoarte de urmărire. „Dimineață, subiectul nu a părăsit casa și nu a fost vizitat de persoane cunoscute serviciilor de spionaj. La 16:05, o mașină a intrat în curtea reședinței...“ „La 10:05, subiectul a părăsit reședința pentru a merge la brutărie, de unde a cumpărat o pâine albă.“

Literele șterse — banda mașinii de scris era uzată — păreau să reflecte slăbiciunea și anemia celor aflați sub urmărire. Își amintea mii de astfel de rânduri. Banalitatea lor obișnuia să servească drept afrodisiac; o întrupare vizuală a puterii agenției lor și lipsa de importanță a inamicilor interni — gândaci, insecte sub lupă.

Acum, cu o viață nouă într-o țară liberă, se gândea că ceea ce citise era un roman al unui autor paranoic, un text dintre cele scrise de o mașină de memorie a unui stat nebun. Un roman care urmărea scopul extrem de a capta viața în totalitate și de a crea o copie pentru poliție.

Statul, totuși, este mereu un Ciclop; privirea sa nu este stereoscopică, este unilaterală. Vede doar semnele tulburi ale loialității și neloialității. Reflecții ale suspiciunilor anterioare care iau o formă iluzorie la evenimente aleatorii. Prin urmare, un dosar, gândea el, nu este un duplicat al vieții. Este un geamăn special, întunecat, trunchiat, fabricat din denunțuri, cuvinte furate și trase cu urechea, scene urmărite pe ascuns; sursa secretului, a puterii malefice cuprinzând abilitatea de a smulge acope-rămintele protectoare ale vieții cotidiene.

El crease astfel de gemeni pentru a-i folosi în vânătorearea de oameni.

Acum ei îl vânau pe el.

Virin nu o putea dovedi. O putea doar detecta, simți cu cel de-al șaselea simț al victimei. Nu știa nimic sigur, serviciul lor nu împărtășea secretele, nici în interior. Pur și simplu presupunea că era — ar fi putut fi — încă un ordin nerostit, umbra celui cu titlul: „Cu privire la măsurile în legătură cu trădarea...” Ordinul era și o sentință. În trecut, în anii '90, Virin depusese mărturie la poliție, care investiga legăturile comerciale ale foștilor săi colegi

cu afaceri fictive prin care transferau și spălau bani. Pe atunci părea ceva inofensiv. Acum nu mai era.

Psihologii îl avertizaseră că era posibil să experimenteze o dorință irațională de a merge la ambasadă și de a se preda. Sau că și-ar fi putut asuma niște riscuri ridicole, ignorând prostește regulile conspirației, încercând în mod subconștient să se expună.

Nu simțise niciodată așa ceva.

Însă nu le spuse psihologilor că avea o teamă superstițioasă de ceva foarte diferit: o coincidență nefericită, un incident răzleț și ne semnificativ, un fleac fatal, o absurditate. Ca ceea ce se întâmplase luna trecută: Virin primise o notificare oficială pe e-mail că fusese selecționat ca jurat.

O loterie, o potrivire aleatorie: un program de calculator îl selectase din cei trei sute de mii de locuitori ai orașului. Ai putea spune chiar că era un semn bun, o confirmare că falsa lui identitate nu stârnise nicio bănuială printre birocrații în uniformă și că era tratat ca oricine altcineva.

Însă deveni tensionat. Ca și cum simțea o privire malefică, străină care căuta să stabilească un contact. Ei îi promisese de la început că noul său nume nu va apărea în registrele oficiale sau pe liste. Fu nevoit să-l sune pe ofițerul care se ocupa de el, care se scuza și îi promise că vor scăpa de numele lui; chipurile, sistemul juridic își îmbunătățise programul și bazele de date compatibile și așa se produsese eroarea.

Virin insistă ca ei să folosească modalitatea obișnuită și legală și să se scuze din motive de sănătate. În acest fel nu avea să existe nicio urmă electronică ce ar fi putut

indica, chiar și indirect, statutul special al domnului Mihalski. Ofițerul chicoti doar, politicos.

Fostul lui coordonator încă își amintea de Războiul Rece. De Zid. Se pensionase de curând. Noul tip avea puțin peste treizeci de ani. Când Virin fugise, ofițerul era la grădiniță. Probabil îl considera pe Virin o plevușcă inutilă, un gunoi vechi uitat în mansardă.

Probabil crede că mă plictisesc, își spuse Virin.

Reacția imediată fu să plece. Însă se răzgândi repede: dacă îl urmăreau, o plecare în grabă l-ar fi putut da de gol. Așa că Virin trăi o lună aderând strict, chiar excesiv, la comportamentul său de rutină de pensionar burlac și antisocial.

Anxietatea chinuitoare trecu; rămaseră doar indispozițiile obișnuite și obositoare.

Luna august tocmai începuse. Dimineața, piața fermierilor era plină de zumzăitul auriu al viespilelor ce roiau deasupra mormanelor strălucitoare de cireșe roșii-vișinii, folosite pentru o faimoasă prăjitură locală.

Cireșele erau ușor fermentate. În toate călătoriile sale nu văzuse niciodată fructe ca acestea, Goliați printre cireșe, atât de mari încât erau disproporționate, dizgrațios de uriașe. Virin cumpără niște cireșe aparent fără cusur, însă nu reuși să mănânce toată punga: aveau prea puțină aromă, pulpă moartă; era ca și cum ai fi sărutat niște buze apatice într-un somn narcotic.

Se hotărî să-și facă lunga plimbare preferată, o recompensă pentru multele săptămâni petrecute în casă. Începu de la râul care împărțea orașul în două, umflat și turbure după ploii. Apele sale turbate se năpusteau, transformându-se în spumă, apoi devenind un val, schimbându-și natura la fiecare secundă. Virin se duse

pe dealuri, în pădurea întunecată chiar și într-o zi de vară însorită.

O porni pe strada care se îndepărta de piața centrală, trecu pe lângă o casă apreciată foarte mult de turiști, cu acoperiș cu lucarnă ce se proiecta deasupra străzii și sub care se afla o statuie excentrică: un ienicer cu mustață și cu o vestă pictată, cu un iatagan în mâna dreaptă și un scut în stânga; un memento al asediului turc nemilos, fosta amenințare dinspre Orient.

Virin nu mai privea orașul ca un turist. Nu era amuzat de figurinele dansatoare din ceasul bisericii, de funicularul abrupt sau de tunelurile prin muntele ca un castel. Cu toate astea, asasinul acesta singuratic cu doi aștri pe scutul său, două semiluni aflate cu spatele una la cealaltă, asemenea unor paranteze întoarse — o divinitate a unui moment periculos, o oră malefică — nu era o simplă distracție pentru Virin. Simțea că dacă un ucigaș ar veni să-l omoare, ienicerul l-ar avertiza, i-ar da un semn.

Turiștii se îngrămădeau în jurul casei cu ienicer. Auzi cuvintele limbii sale materne vorbite fluent — după izolarea sa acestea sunau atât de neașteptat și pătrunzător, ca și cum conțineau un sens ascuns, necunoscut vorbitorului însuși. Virin traversă încetișor strada și se uită, fără să-și întoarcă capul, la reflexia dintr-o vitrină: nimic special, o excursie de duminică.

Străzi cu case individuale. Grădini botanice la periferie. Geamurile serelor erau aburite la interior, ca și cum vegetația tropicală străină adoptase felul prădător al reptilelor și insectelor și expira transpirație fierbinte și toxică, adunându-și puterile pentru a evada.

Virin ajunse la drumul de pământ care urca în zigzag pantele văii.

Pădurea era de-a dreptul imensă. Creștea de-a lungul pantelor umflate ale crestei calcaroase, căzând abrupt în tufișurile încețoșate, în solul verde de ferigi și mușchi. Distanțele se pierdeau în ea și drumul se curba brusc, cu soarele căzând uneori din partea dreaptă, apoi din partea stângă. Chiar când credeai că te-ai pierdut, clopotul catedralei suna tare și clar în depărtare; de fapt, era răspunsul răsunător al alamei clopotului — edificator, încurajator și care disipa toată anxietatea — ceea ce-i plăcea lui Virin la această potecă printre brazi bătrâni, reminiscențe ale pădurilor copilăriei sale.

Merse, simțindu-și trupul cuprins de o binecuvântată oboseală. Virin știa fiecare rădăcină, fiecare groapă de pe această potecă și abia aștepta să vadă pășunea din stânga, împrejmuită de scoruși — fructele trebuie să fi fost coapte deja —, apoi ar da peste fumul dulce și blând al coșului de la fermă. Plimbarea îl obosea, dar îl și revigora deopotrivă; temerile sale recente păreau prostești. Mă gândesc că sunt chiar bătrân, își spuse el. Am devenit nevrotic.

Putea vedea catedrala de la ultima curbă. Se afla pe un afloriment de piatră care împărțea vârful văii. Fațada galbenă, încadrată de două clopotnițe, continua în sus din planul vertical al stâncii. Această biserică era mult mai mare decât catedrala din oraș. Fusese construită aici, în munți, lângă trecătoare, pe o străveche potecă de pelerinaj, bolțile sale maiestuoase însemnând profunzimea și semnificația revelației cuiva, dobândirea credinței în singurătatea tăcută a aflorimentului.

Dincolo de zidul din spate al catedralei, la umbra castanilor, se afla un mic restaurant în aer liber, cu mâncare bună. Chelnerii îl recunoscuseră — sau se prefăcură că-l

recunosc. Nu încercară să stea la palavre, doar îi zâmbiră respectuos. Aici simțea pe deplin că era domnul Mihalski; avea acel sentiment plăcut și încântător de conexiune, fuziunea identităților adevărate și inventate, ca un dar special pe care-l aducea înapoi acasă în tramvaiul care se deplasa de-a lungul văii.

Astăzi, curtea era plină: un weekend de vară. Era doar o singură masă liberă, la margine, în spatele unui copac cu ramuri mari. Lângă groapa cu nisip și leagăne. Asta însemna că micuții agitați aveau să alerge de colo-colo, făcând gălăgie. Virin prefera să stea printre oameni care cinau liniștiți, în spatele necunoscuților, în zumzăitul conversației calme, în clinchetul cuțitelor și furculițelor unde e greu să tragi cu urechea, să fotografiezi sau să țintești.

Virin se uită la meseni: oare se pregătea vreunul să plece? Nu, erau toți relaxați, într-o dispoziție veselă și leneșă. Bruneta de la masa din apropiere avea un strop provocator de cremă de zahăr ars pe buza superioară. Nu și-l ștersese sau îndepărtase cu limba, știind cât de seducător și de sexy arăta. Purta un colier din metal negru asemănător unei zgărzi — un semn al pasiunilor erotice, o tortură perversă insolent expusă într-un restaurant de lângă o biserică.

Sora brunetei, în luna a opta de sarcină cel puțin — abdomenul ei umflat îi trăsesese rochia în sus pentru a scoate la iveală niște picioare puternice și dolofane — mânca simultan tort de ciocolată și șnițel cu mare poftă, ca și cum bebelușul ar fi fost supramaturat, născut, însă rămas în uter și cerându-și porția de ospăț.

Virin voia să plece. Era amețit de oboseală, aromele puternice, densitatea vocilor umane — satul era mic,

toată lumea înrudită prin cine știe ce legături de familie, mirosind a incest fetid care le repugnă străinilor, asemenea apei sărate de mare.

Însă simțea farmecul jocului luminii în frunzele castanului, fețele de masă de culoarea argilei albastre, călcate astfel încât nu exista nici măcar o singură cută, sticlele de apă rece, cu gâtul înalt, murmurul inofensiv al vecinilor. Mișcărilor grațioase ale chelnerilor care duceau, pe umerii lor, tăvile enorme cu șase până la opt farfurii unde, deasupra salatei așezate delicat, de parcă ar fi fost aranjată de un stilist, frunze verzi cu nervuri roșiatice, pluteau știțelele cu panadă aurie, ca niște mase amorfe de cupru aruncate dintr-un furnal.

Bun, bun, bun, croncăni femeia gravidă către bebelușul ei nenăscut. Îngerul din calcar cu chip nedefinit sufla în tăcere dintr-o trompetă aurie deasupra intrării din spate a bisericii. Simți cum se bucură de vara lipsită de griji care învăluia întreaga lume.

Virin comandă bere și o friptură. Viespile zburau către hameiul parfumat. Nu erau atrase de resturile de desert din farfuriile din apropiere, de râulețele de miere și ciocolată — doar de hamei. Se adunaseră în jurul marginii halbei și încercau să aterizeze pe umărul său, pe mâna sa, învârtindu-se insistent și cu încăpățânare. El le îndepărtă, aproape vărsându-și berea. Avea o alergie urâtă la înțepăturile de insecte. Pe vremea când era în serviciu, doctorii ziseseră că se va înrăutăți cu anii și se oferiseră să-i dea scutire medicală. Viespi, viespi, viespi — îndepărtă halba, dădu un bobârnac unei viespi, apoi un altul, uneia de pe masă, regretând că nu-și adusese o jachetă.

O înțepătură. Pe ceafa goală. Bruscă. La fel de dure-roasă ca o injecție administrată de o asistentă lipsită de experiență.

Dădu o palmă peste locul acela, însă viespea dispăruse. Se întoarse, concentrat asupra durerii și observă un bărbat îndepărtându-se și urcându-se într-o mașină. Plăcuțele de înmatriculare nu erau locale.

Îl dorea ceafa. Durerea se răspândea în sus și în jos, pe umăr, obraz și tâmplă. Simți ceva microscopic în rană — probabil acul.

Vederea i se înceteșă. Răsuflarea îi deveni sacadată. Trupul îi fu învăluit de o căldură uscată. Se ridică cu greu și se îndreptă către toaletă.

Să clătească. Trebuia să clătească cu apă rece. Să ia o pastilă. Trebuia să se spele mai întâi. Ce presiune simțea în beregată! Era posibil să nu poată înghiți pastila. Pielea îl ardea.

Abia mai putea sta în picioare. Se sprijini de chiuvetă, își aruncă cu stângăcie apă peste față. Înțepătura viespii era pe partea dreaptă a gâtului și brațul său drept îi era înțepenit. Își vârî pastila pe gât. Oglinda arăta un chip cenușiu, livid, însă umflat, ca și cum ceva încerca să îndepărteze operația plastică și să oblige vechiul aspect să se reîntoarcă.

Pastila ar fi trebuit deja să-și facă efectul. Era cel mai recent medicament apărut pe piață.

Însă nu părea să funcționeze.

O iritație apăru pe pielea sa cenușie. Stomacul i se strânse. Se lăsă pe podea, privind gresia — și înțelese. Bărbatul acela nu fusese un client al restaurantului. Localnicii nu parcau acolo unde oprise el mașina.

Cu un ultim efort, se ridică și, ținându-se de pereți, își croi drum pe coridor. Gâtul contractat îl împiedica să țipe, să strige după ajutor. Pe verandă, se lovi de un chelner care ducea o tavă cu sticle și pahare cu vin. Chelnerul presupuse că era beat mort și se dădu într-o parte. Căzu de pe verandă, trăgându-l pe chelner după el, auzind sticla spărgându-se și sperând ca toată lumea să observe și să privească. Șuieră și bolborosi în urechea cuiva:

— Ambulanță... poliția... crimă... nu beat... otravă... am fost otrăvit.

Și se prăbuși, auzind încă sunetele lumii, nemaînțelegând însă ce însemnau.

Capitolul 2

Cei doi generali se cunoșteau de mult timp. Slujiseră împreună sub steagul roșu cu secera și ciocanul.

Generalul-locotenent fusese președinte al Comitetului de Partid pe atunci. Și, în secret, era șeful departamentului numerotat, care nu era indicat nici măcar în registrul strict secret al personalului. Generalul-maior fusese adjunctul său, succesorul, rivalul. Comitetul de Partid fusese desființat de mult. Însă departamentul rămăsese. Supraviețuise tuturor reformelor agenției lor, tuturor schimbărilor de nume și de lideri, divizii și fuzi-onări. Ca de obicei, avea doar un număr și nu era inclus în organigramă.

Se aflau în camera nesupravegheată și puteau vorbi fără grija de a fi interceptați. Cu toate acestea, limbajul lor, încărcat de eufemismele profesionale, înșelător prin natura sa, le permitea să formuleze propozițiile astfel încât să poată fi interpretate ca exprimându-și fie convingerea, fie îndoiala.

Amândoi știau că discuția lor, cel mai probabil, ar avea drept rezultat executarea unui ordin, nespus, neîn-registrat în sistemul dosarelor secrete, dar care ar necesita,

totuși, aprobare la cel mai înalt nivel. Amândoi voiau să evite responsabilitatea unui posibil eșec, dar să-și revendice fiecare o cotă-parte din beneficii, în caz de succes. Fiecare știa ce gândea celălalt.

— Potrivit informațiilor vecinilor noștri, a murit după patru zile de comă indusă. Organismul aproape a făcut față, s-ar putea spune. Nu putem exclude că doza a fost insuficientă. Sau că metoda de administrare a fost greșită. Poate a avut timp să ia un antidot. Sau vreo altă substanță din exterior a diminuat eficiența preparatului. Vremea ar fi putut fi un factor. Presiunea aerului. Era în munți, la altitudine. Înainte să moară, a avut timp să spună că a fost atacat. Chelnerul era un fost polițist. Altcineva, probabil, n-ar fi dat atenție, ar fi crezut că era doar fantezia unui bețiv.

— Deci, vecinii au vrut ca incidentul să atragă atenția sau nu?

— Evident, nu ne dau detalii. E posibil să vrea să pună batista pe țambal: că anticipaseră că acest lucru va deveni public de la început.

— În cazul acesta... Hai să trecem la informațiile noastre.

— A fost creată o echipă de investigație între agenții. Au fost puse în aplicare protocoale internaționale. Aduc experți în chimie străini. Există foarte puțini specialiști de acest calibru. Au chemat patru persoane. Trei ne sunt cunoscute, sunt la dosar. Sunt nume mari. Însă a patra persoană nu apare în dosare. Nu există informații despre el. La solicitarea noastră, niște agenți competenți au fost chestionați. Nimeni n-a auzit de un astfel de om de știință. Continuăm căutarea; am apelat la posturile din străinătate.